

หลักทั่วไปในภาษาญี่ปุ่น

1 ชนิดของคำ

ในภาษาญี่ปุ่นชนิดของคำแบ่งออกได้ดังนี้ คำกริยา คำคุณศัพท์ คำนาม คำขยายคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ คำเชื่อม คำช่วย และคำอุทาน

2 ลำดับคำ

ภาคแสดงจะวางไว้หลังประโยค และคำขยายจะอยู่หน้าคำหรือวลีที่จะขยาย

3 การผันรูป

คำกริยากับคำคุณศัพท์ของภาษาญี่ปุ่นจะมีการผันรูป (คำคุณศัพท์จะมี 2 ชนิดคือ คำคุณศัพท์ I และ คำคุณศัพท์ NA) การผันจะเป็น ① บอกเล่า-ปฏิเสธ ② กาล แต่ไม่มีการผันคำเกี่ยวกับบุคคล เพศ และจำนวน เหมือนภาษาฝรั่ง

4 คำช่วย

คำช่วยจะแสดงให้เห็นถึงความเกี่ยวข้องของไวยากรณ์ระหว่างคำ แสดงให้เห็นถึงความมุ่งหมายหรือเจตนาของผู้พูด หรือทำหน้าที่เชื่อมประโยค

5 การละ (ข้อความ)

บ่อยครั้งที่ประธานหรือกรรมจะถูกละไว้เป็นที่เข้าใจ หากเนื้อหานั้น ๆ เป็นที่ทราบกันแล้ว

6 อักษรภาษาญี่ปุ่น

อักษรภาษาญี่ปุ่นมีอยู่ 3 ประเภทคือ ฮิระกนะ คะตะกนะ และคันจิ (ตัวอักษรจีน) ตัวอักษรฮิระกนะและคะตะกนะเป็นตัวเครื่องหมายแสดงสำเนียงการอ่าน ตามหลักแล้ว อักษร 1 ตัวจะมีเสียง 1 เสียง ส่วนอักษรคันจิคือ อักษรที่ใช้เขียนแสดงคำ กล่าวคือ อักษรคันจิไม่เพียงแต่ใช้แสดงเสียงของคำเท่านั้น ในขณะเดียวกันก็ยังแสดงความหมายของคำอีกด้วย

ประโยคในภาษาญี่ปุ่นจะใช้ตัวอักษรทั้งสามประเภทเขียนรวมกัน สำหรับชื่อสถานที่ต่างประเทศ ชื่อคน รวมทั้งคำที่มาจากภาษาต่างประเทศจะเขียนด้วยอักษรคะตะกนะ อักษรฮิระกนะทำหน้าที่เป็นคำช่วยของคำกริยาและคำคุณศัพท์เป็นต้น

นอกจากอักษรทั้งสามประเภทที่กล่าวข้างต้นแล้ว ยังมีอักษรโรมันอีกด้วย เช่น เราจะเห็นอักษรโรมันตามป้ายชื่อสถานที่หรือแผงป้ายโฆษณา จึงต้องเข้าใจอักษรโรมันด้วย

ประโยคต่อไปนี้เป็นประโยคแสดงให้เห็นถึงการใช้อักษรทั้ง 3 ประเภท

田中さんは ソムチャーイさんと デパートへ 行きます。

คุณทานากะไปห้างสรรพสินค้ากับคุณสมชาย

_____ คันจิ _____ ฮิระกนะ _____ คะตะกนะ

การออกเสียง

1 เสียงยาว

สำหรับสระ あ、い、う、え、お เมื่อเป็นเสียงยาว จะเท่ากับมีความยาวเสียงสระเป็น 2 เท่า เช่น あ เป็น 1 เสียง และ ああ จะออกเสียงเป็น 2 เท่า กล่าวคือหากนับด้วยหน่วยของจังหวะเสียง あ จะเท่ากับ 1 จังหวะและ ああ นับเป็น 2 จังหวะ

การออกเสียงสั้น-ยาวไม่ชัด จะทำให้ความหมายของคำผิดไป

ตัวอย่าง : ดูหน้า 16

2 พยัญชนะที่ฟังยาก

1) かきくけこ [k] / がぎくげご [g]

หนังสือภาษาญี่ปุ่นบางเล่มบอกว่า [k] ออกเสียงใกล้เคียงกับ [ค] ส่วน [g] ออกเสียงใกล้เคียงกับ [ก] จริง ๆ แล้วอธิบายอย่างนี้ไม่ถูกต้อง

เสียง [ค] เป็นเสียงที่มีลม เส้นเสียงสั้นหรือไม่ไม่เกี่ยว ส่วนเสียง [ก] เป็นเสียงที่ไม่มีลม เส้นเสียงสั้นหรือไม่ไม่เกี่ยว (ลองใช้ทิชชูออกเสียงดู) แต่ [k] กับ [g] นั้นมีลมหรือไม่ไม่เกี่ยว [k] เป็นเสียงไม่สั้น (เสียงที่เส้นเสียงไม่สั้น) มีลมก็ได้ไม่มีก็ได้ ทำให้คนไทยฟังว่า [ค] บ้าง [ก] บ้าง ส่วน [g] เป็นเสียงสั้น (เสียงที่เส้นเสียงสั้น) แต่ปกติแล้วไม่มีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [ก]

ปกติแล้วถ้า か、き、く、け、こ อยู่ในพยางค์ต้น か、き、く、け、こ นั้นมีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [ค] ถ้า か、き、く、け、こ อยู่ในพยางค์อื่น ๆ か、き、く、け、こ นั้นไม่มีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [ก]

ตัวอย่าง

かみ	きみ	こえ	คำเหล่านี้ か、き、く、け、こ อยู่ในพยางค์ต้น จึงคนไทยฟังว่า
คามิ	คิมิ	โคเอะ	
ゆき	さかな	おなか	คำเหล่านี้ か、き、く、け、こ อยู่ในพยางค์อื่น ๆ จึงคนไทยฟังว่า
ยุกิ	ซากานะ	โอะนากะ	

2) さすせぞ [s] / ざずぜぞ [z]

ภาษาไทยมี [s] แต่ไม่มี [z] กล่าวคือคนไทยออกเสียง [z] ไม่เป็น [s] เป็นเสียงไม่สั้น ส่วน [z] เป็นเสียงสั้น คือถ้าเส้นเสียงไม่สั้นคนญี่ปุ่นฟังว่า [s]

* 「 」 แสดงว่าเสียงสั้น

3) ちちゃちゅちょ [ch] / ぢ (ぢ) じゃじゅじょ [j]

เสียง [ช] เป็นเสียงที่มีลม ส่วนเสียง [จ] เป็นเสียงที่ไม่มีลม แต่ [ch] เป็นเสียงสั้น ส่วน [j] เป็นเสียงไม่สั้น ปกติแล้ว [j] ไม่มีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [จ]

ปกติแล้วถ้า ち、ちゃ、ちゅ、ちょ อยู่ในพยางค์ต้น ち、ちゃ、ちゅ、ちょ นั้นมีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [ช] ถ้า ち、ちゃ、ちゅ、ちょ อยู่ในพยางค์อื่น ๆ ち、ちゃ、ちゅ、ちょ นั้นไม่มีลม ทำให้คนไทยฟังว่า [จ]

ตัวอย่าง

ちやわん	ちやいろい	คำเหล่านี้ ち、ちゃ、ちゅ、ちょ อยู่ในพยางค์ต้น จึงคนไทยฟังว่า
ชาวัน	ชาอิโรอิ	
まちがい	みち	คำเหล่านี้ ち、ちゃ、ちゅ、ちょ อยู่ในพยางค์อื่น ๆ จึงคนไทยฟังว่า
มาจิกายิ	มิจิ	

4) ししゃしゅしょ [sh]

[sh] ภาษาไทยไม่มี สำหรับคนไทยออกเสียงยากที่สุด [sh] ออกเสียงคล้ายกับ [s] แต่ปลายลิ้นอยู่หลังตำแหน่งที่ออกเสียง [s] ถ้าคนญี่ปุ่นออกเสียง [sh] คนไทยฟังว่า [ซ] แต่ [ซ] นั้นปลายลิ้นแตะเพดานแข็ง ส่วน [sh] ไม่ให้ปลายลิ้นแตะเพดานแข็ง (มีช่องแคบมาก) ถ้าแตะเพดานแข็ง คนญี่ปุ่นฟังว่า [ch] (ち、ちゃ、ちゅ、ちょ)

5) つ [tsu]

ไม่มีในภาษาไทย ออกเสียงแบบนี้ ① ปลายลิ้นให้แตะเหงือกฟัน ② แล้วออกเสียง [ซี]
ตัวอย่าง : いつ (เมื่อไร L5) : います (เก้าอี้ L2)

6) き [ki] / ひ [hi]、く [ku] / ふ [fu]

き ออกเสียงใกล้เคียงกับ [คิ] ひ ออกเสียงใกล้เคียงกับ [ฮิ] ถ้าออกเสียงอย่างนี้จะไม่มีปัญหา แต่บางที่คนไทยฟังไม่ออก [ki] กับ [hi] ส่วน く ออกเสียงใกล้เคียงกับ [คุ] ふ ออกเสียงใกล้เคียงกับ [ฟู] ถ้าออกเสียงอย่างนี้จะไม่มีปัญหา แต่บางที่คนไทยฟังไม่ออกระหว่าง [ki] กับ [hi]
ตัวอย่าง : ききます (ฟัง L6) : ひきます くく : ふく (เสื้อผ้า L21)

3 เสียงตัวสะกด ん

ん จะไม่เขียนไว้หน้าคำ และมีเสียงเป็น 1 จังหวะ เสียง ん จะเปลี่ยนไปเพื่อให้ง่ายต่อการออกเสียงมากขึ้น ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเสียงที่ตามมาข้างหลัง

1) จะเปลี่ยนเสียงเป็น /น/ เมื่ออยู่หน้าเสียงของวรรค た [t]、だ [d]、な [n]、ら [r]

ตัวอย่าง : ほんだな (ชั้นหนังสือ L10) みんな (ทุกคน) せんろ (รางรถไฟ)

2) จะเปลี่ยนเสียงเป็น /ม/ เมื่ออยู่หน้าเสียงของวรรค ば [b]、ぱ [p]、ま [m]

ตัวอย่าง : しんぶん (หนังสือพิมพ์ L2) えんぴつ (ดินสอ L2) うんめい (โชคชะตา)

3) จะเปลี่ยนเสียงเป็น /ง/ เมื่ออยู่หน้าเสียงของวรรค か [k]、が [g]

ตัวอย่าง : ด้んกิ (ไฟฟ้า L1) ばんごう (หมายเลข)

4 เสียงซ็อน っ

っ มีเสียงของตัวเองนับเป็น 1 จังหวะ และจะอยู่หน้าเสียงของวรรค か、さ、た、ぱ กรณีที่เป็นคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ จะอยู่หน้าเสียงของวรรค ざ、だ

ตัวอย่าง : ぶっか (ผู้ได้บังคับบัญชา) : ぶっか (ราคาสินค้า)

おと (เสียง L17) : おっと (สาม)

じっしゅ การเรียนด้วยตัวเอง : じっしゅ ฝึกงานด้านเทคนิค

5 เสียงควม

เสียงควมส่วนมากไม่มีในภาษาไทย เช่น [きゃ (kya)] นั้นคนไทยฟังว่า [เคีย] แต่ไม่เหมือนกัน ถ้าออกเสียง [เคีย] ให้เร็ว คนญี่ปุ่นอาจจะฟังว่า [きゃ] ก็ได้

เสียงควมใช้ 2 ตัวแต่เป็น 1 จังหวะ เช่น ひゃく (กระโดด) มี 3 จังหวะ แต่ ひゃく (ร้อย) มี 2 จังหวะ

ตัวอย่างอื่น : りゅう (เหตุผล) : りゅう (มังกร)

じゅう (อิสระ) : じゅう (ลิป)

びょういん (ร้านเสริมสวย) : びょういん (โรงพยาบาล L5)

6 การละเสียงสระ [i] และ [u]

สระ [i] และ [u] จะฟังเหมือนหมดเสียงไปเมื่ออยู่ระหว่างพยัญชนะไม่ก้อง และนอกจากนี้ประโยคที่ลงท้ายด้วย です、ます เสียงสระ [u] ในพยัญชนะตัวสุดท้าย す จะหายไป แต่เวลาคนไทยออกเสียง ต้องออกเสียงให้ชัด

ตัวอย่าง : くすり (kusuri) だめです (damedesu) わかります (wakarimasu)

7 เสียงสูงต่ำในคำ

ภาษาญี่ปุ่นเป็นภาษาที่มีเสียงสูงเสียงต่ำ กล่าวคือ ในคำหนึ่ง ๆ จะมีจังหวะเสียงสูง และจังหวะเสียงต่ำ รูปแบบการขึ้น-ลงของเสียงสูงต่ำในคำแบ่งเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ คำที่ไม่มีจังหวะเสียงตกเลย และคำที่มีจังหวะเสียงตก ซึ่งในประเภทหลังยังแบ่งย่อยได้อีกเป็น 3 แบบว่า จังหวะเสียงตกจะเกิดที่ใดในคำ

ลักษณะพิเศษในการออกเสียงสูงเสียงต่ำในคำภาษาญี่ปุ่น คือ จังหวะเสียงที่ 1 และจังหวะเสียงที่ 2 จะมีเสียงแตกต่างกัน และเมื่อเสียงตกลงไปแล้วครั้งหนึ่งจะไม่ขึ้นสูงอีก

รูปแบบการออกเสียงสูงต่ำในคำ

1) ไม่มีเสียงตก

ตัวอย่าง : いち (สวน L3) はな (จุมูก L16) なまえ (ชื่อ) にほんご (ภาษาญี่ปุ่น L4)

2) เสียงตกลงหลังจากพยางค์แรก

ตัวอย่าง : ほん (หนังสือ L2) てんき (สภาพอากาศ L12) いげつ (เดือนหน้า L5)

3) เสียงตกลงจากพยางค์กลาง

ตัวอย่าง : たまご (ไข่ L6) ひこ^りき (เครื่องบิน L5) せんせい (อาจารย์ L1)

4) เสียงตกลงหลังพยางค์สุดท้าย

ตัวอย่าง : ろう (รองเท้า L6) はな (ดอกไม้ L8) やすみ (วันหยุด L4)

はな (จุมูก) ในข้อ 1) กับ はな (ดอกไม้) ในข้อ 4) มีตัวสะกดเหมือนกัน หากเติมคำช่วย が เข้าไป การออกเสียงในข้อ 1) จะเป็น はなが และการออกเสียงในข้อ 4) จะเป็น はなが ซึ่งจะไม่เหมือนกัน การออกเสียงสูงเสียงต่ำในแต่ละคำ หากออกเสียงไม่ถูกต้องจะทำให้ความหมายผิดไป ตัวอย่างอื่น ๆ มีดังนี้

ตัวอย่าง : はし (สะพาน L21) : はし (ตะเกียบ L7) いち (หนึ่ง) : いち (ตำแหน่ง)

การออกเสียงยังแตกต่างกันไปอีกตามท้องถิ่น เช่น การออกเสียงของภาค Kansai (จังหวัด Osaka, Kyoto ฯลฯ) เสียงสูงเสียงต่ำจะไม่เหมือนกับระดับเสียงมาตรฐานที่ใช้กัน

ตัวอย่าง

เสียงสูงต่ำมาตรฐาน : เสียงสูงต่ำภาค Kansai

はな : はな (ดอกไม้)
りんご : りんご (แอปเปิล)

8 สำเนียงสูงต่ำ

สำเนียงสูงต่ำมีทั้งหมด 3 แบบ ① สำเนียงธรรมดา ② สำเนียงสูง ③ สำเนียงต่ำ ประโยคที่เป็นคำถามจะมี สำเนียงสูง นอกนั้นส่วนมากจะเป็นประโยคที่ใช้สำเนียงธรรมดา แต่หากเป็นประโยคที่มีความรู้สึกเห็นด้วย รู้สึก ผิดหวัง อยู่ในสำนวนที่พูด สำเนียงจะต่ำลง

ตัวอย่าง

A : あした バンコクへ [→] いきます (พรุ่งนี้จะไปกรุงเทพฯ)。 [สำเนียงธรรมดา]
いっしょに [↑] いきますか (ไปด้วยกันไหม)。 [สำเนียงสูง]
B : いいですね (ดีครับ)。 [สำเนียงต่ำ]